

OVERWEGING DE DAG KOMT NADERBIJ

DATUM	17 & 18 november 2018 33 ^e zondag door het jaar
VOORGANGER	Hans Schoorlemmer
EERSTE LEZING	Daniël 12, 1-3
EVANGELIE	Marcus 13, 24-32

OVERWEGING

Het gaat er hevig aan toe in de lezingen van dit weekend zowel in de eerste lezing als in het evangelie.

Het zal een tijd van verdrukking zijn zoals er nog nooit geweest is...De zon wordt verduisterd en de maan geeft geen licht meer. De hemelse heerscharen in verwarring, weergoden van slag. Angst visioenen, die beelden oproepen van Hiroshima en Nagasaki, de branden in Californië. Afgelopen zondagavond waren op de BBC oude filmfragmenten te zien van de hel die zich in loopgraven tijdens de eerste wereld oorlog afspeelde. Oude gerestaureerd, vertraagd in gewoon filmtempo en in een kleur...

Waarom toch deze teksten...die in onze wereld soms toch realiteit worden, zijn?

De verwachting van de profeten en van Jezus is, dat - in Gods Naam - tijden van crisis en verdrukking niet eindeloos duren, dat daar een eind aan komt, ja dat de nieuwe dag aanstaande is...In deze verwachting wil de kerk ons, willen wij elkaar meenemen.

Het visioen, dat Jezus zijn leerlingen voorhoudt is dat uiteindelijk de Mensenzoon zal komen op de wolken met macht en heerlijkheid. Op de puinhopen, in dat donker, gaat de hemel op, is daar die lichtende gestalte. Als alles instort, zegt Jezus, en die dag komt, wees dan niet bang, weet dan: je redding is nabij. Kijk de ravage aan en juist daar in die ravage, een zacht twijgje van de vijgeboom, dat de lente aankondigt...een vogel die fluit...

Hoe moeten we Jezus' woorden verstaan. De jonge kerk, de gemeenschap rond Marcus heeft die woorden betrokken op de kruisdood van Jezus. Toen 's middags drie uur was –op goede vrijdag - viel er een duisternis over heel het land, het voorhangels van de tempel scheurde van boven tot onderen in tweeën, een kreet aan het kruis: Eloí, eloí, lama sabaktani!!! Toen Jezus stierf gaf de zon geen licht meer, beefde de aarde, zo hebben de volgeling van Jezus dat beleefd.

Zo verstond de jonge Kerk dit: ze waren door die nachtmerrie heengegaan, ze wisten dat die grote crisis, het begin was geweest, als barenweeën...Hij leefde! Het eerste en het laatste woord was aan het Licht.

Zo heeft de jonge kerk Jezus woorden verstaan, maar wij, hoe kunnen ook wij deze woorden verstaan? Gaan we ook door de crisis? Soms is leven kabbelend, gaat het zo zijn gangetje, een beetje van het ditte en een beetje van het datte, druk, druk, druk, maar is het niet zo dat ook bij ons - zo nu en dan - alles op de kop staat, dat alles waar je opbouwde instort? Het gaat over de grote wereld, maar ook over de crisis die niet de krant haalt.

Als je een geliefde verliest, dan kan de grond onder je voeten wegzakken...

Als je merkt dat de mensen om je heen heel anders tegen je aankijken dan je altijd heb gedacht.

Als je mensen over je hoort praten ...; je partner blijkt een ander leven te hebben, dat kan je wereld aardig op zijn kop zetten....

Of je lichaam, waarvan je dacht dat het betrouwbaar was...

Bij ieder van ons leven kan de verwarring toeslaan. We kunnen in grote crisis terecht komen. Wellicht ontkomt geen mens daaraan.

Geloof je dat je dat aankan, dat je daardoor komt, dat dan iemand is, als een engel, een streep licht. Misschien ben je als Michaël onze stadspatroun. Sterk stadspatroun. Want wat doet Michaël, hoe zit hij eruit. Het kwaad, de draak ligt aan zijn voet en Michaël kijkt hem aan. Dat je zo rechtop het kwaad, wat je bedreigt kan aankijken...

En: zijn er woorden die niet voorbijgaan als jou de hemel en aarde vergaan?.

Dat zegt Jezus: hemel en aarde zullen voorbijgaan maar mijn woorden zullen niet voorbij gaan. Ik heb het laatst een aantal mensen gevraagd. Zijn er woorden, die jou dragen als je door het dal moet.

Eerst was de reactie: dat er nare woorden zijn die niet voorbij gaan.

Maar daarna: Ik hoor nog steeds in die verte die liefdevolle woorden: Sta op! Alsof Hij ze tegen mijn zei.

Iemand zei tegen me: "Je hoeft niet te geloven, neemt het je zelf niet kwalijk dat je nu nergens in gelooft. Geloven is een genade". Die vrouw zat in het donker, zag geen gat en ze nam het zichzelf kwalijk dat ze in dat gat belandde. Het deed zo dat iemand zei....Die woorden zijn als een hand op mijn schouder geweest. Ik kan die hand nog voelen.

Dat er woorden zijn die niet voorbijgaan, als hemel en aarde voorbijgaan. Laten we stil en mediteren bij die woorden. Wellicht vallen ze ons binnen.